

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. május 9. XIV. Évfolyam 10. szám

Mária hónapjához

Létrejöttének 100. évében járó közösségem, a Jézus Szíve Társasága alapítója, P. Bíró Ferenc jezsuita örökségül hagyta ránk, hogy életünk központjában a gyakorlati Jézus Szíve tisztelet álljon, közben felhívta figyelmünket: „Amellett, hogy Jézus Szíve az Örök Atya Fiának Szíve, Mária méhében a Szentlélektől alkotott Szív is.” Azt kérte tőlünk, hogy Jézus után **a Szűzanya legyen a mindenünk.** Hangsúlyozta, hogy Jézust Mária értette meg igazán, nála forróbban senki nem szerette.

Szemünk elé állította a kánai menyegzőt, ahol Jézus példát adott arra, hogy az apostolkodásban Mária közbenjárásával tudunk igazán célt érni.

Biztatott bennünket, hogy egyházas lelkülettel élve **kapcsolódjunk be az Egyház szokásaiba**, ápoljuk hagyományait. Ajánlotta, hogy május és október hónapokban végezzünk a megszokottan kívül plusz imádságot, elmélkedést, gyakorlatot, s a hangsúly ne a mennyiségen, hanem inkább a kitartáson, figyelmen, benső áhítaton legyen. Vallotta, hogy a Szűzanyához való ragaszkodás átalakítja a lelket, hasonlóbbá válhatunk Hozzá szerénységben, alázatban, tisztaságban, engedelmisségben, amit gyakorlatba átültetve mások is észrevesznek rajtunk, s kedvet kapnak hozzá.

A Szűzanyának szentelt hónapokban jó szívvel ajánlotta a **Mária kegyhelyek** látogatását akár valósan, akár lélekben. Ezt mi akár online is megtehetjük, közben elidőzhetünk, elmélkedhetünk Mária erényein, s felfedezhetjük, miben állunk Hozzá közel, avagy távol.

Arra is buzdított, hogy nézzük végig, milyen **Mária ünnepeket** tartunk egy év alatt, s képzeletben lássuk Őt az ünnep tárgyában, hogy mind jobban elmélyülhessen a Vele való egységünk.

Buzdításai, tanácsai ma is alkalmazható gyakorlatok, közelebb vihetnek bennünket Mária által Jézushoz.

Kurczina Terézia SJC

Hálásan köszönjük a testvéreknek a korlátozások alatt megélt tapasztalataik megosztását, melyek a személyes találkozások hiányakor erősítik egységünket.

Hétköznapi Isten jelenlétében

Engem a nagymamám nevelt, akit nagyon szerettem, tőle kaptam a gyermeki hitemet, ami ifjú felnőttként kezdett a sajátommá válni, velem együtt felnőni. Gyermekkoromban mindig nagyon féltem, hogy egyszer ő nem lesz, imádkoztam azért, hogy mindig velem maradjon. Azt reméltem, hogy ezt a veszteséget majd a munkában, a gyerekek között töltve könnyű lesz feldolgozni, elterelődik a figyelmem. Épp akkor ment el, mikor jött a rendelet, hogy

megkezdődik az online tanítás, és felismertem, hogy most éppen ez a legjobb nekem. Együtt maradhattunk a nagyapámmal, ami neki is nagy segítséget jelentett. A veszteség feldolgozását végül jobban segítette, hogy a családomra többet tudtam figyelni a munka helyett. Hihetetlen nyugalom töltött el, és a félelmem, mi szerint a nagymamám távozása életem legborzasztóbb napja lesz, egyszeriben szertefoszlott. Tudtam, hogy Jézus közelségében van, nagy hálával imádkoztam a dicsőséges rózsafüzért. Az Úr szeretettel átsegített a helyzeten, és átéltem, hogy az Isten meghallgatta a gyermekkorom imáit, hiszen milyen sokáig velem voltak, szerettek, s immár 40 évesen el tudtam engedni nagymamámat. Nagy hála töltött el, mert tudtam, odaért, ahova egész életében készült. A háborúban meghalt édesapja nélkül kellett felnőnie, akit mindig hiányolt, vágyott megismerni, tudtam, hogy az Úrnál ez megtörtént, nincs már hiánya semmiben Jézus szerető ölelésében. Most tapasztaltam meg, hogy a halál nem veszteség, hanem hittel élve az élet beteljesülése.

A korlátozások bevezetésekor a hétköznapi élet megszervezése először kisebb nehézséget okozott. Két gyermekünk van, 9 és 6 évesek. Elejétől kezdve tudatosan törekedtünk arra, hogy legyen közös imaidőnk, amikor össze tudjuk szedni a gondolatainkat, teljesen **odaszánjuk magunkat Istennek**. Tudtuk, hogy önerőből nem jutunk semmire, csakis az Ő segítségével lehetséges a jó úton való megmaradás.

Éljük a hétköznapokat, előfordulnak konfliktusok, nézeteltérések a gyerekek között és a férjemmel is, de az Úr jelenlétében kisimulnak, elrendeződnek a problémák. Nekem nagy vonzódásom van Jézus felé, igyekszem Vele folyamatosan kapcsolatot teremteni, tartani. Tavaly nyáron voltam egy lelkigyakorlaton, az akkori naponkénti szentmise megújulást hozott az életembe. A reggel 7-től este 9-ig tartó rózsafüzér, szentségimádások, elmélkedések, szentmise, dicsőítés és a szabadidőben lévő mély csend olyan pozitív töltést hozott az életembe, amire addig is vágytam, **megerősödtem hitemben**.

A rózsafüzér imája és a Szűzanya közelsége mindig fontos volt számomra, de ekkor éreztem rá igazán az ízére. Úgy érzem, az imában megélt, Isten jelenlétében töltött idő kegyelmi segítenek abban, hogy annyira nem visel meg a korlátozások elfogadása. Elérhetőek az online szentmisék, bár nem ugyanaz, mint élőben. A jegyességhez tudnám hasonlítani a bennem lévő vágyakozást az élő szentmise után. Azt jelenti, hogy boldogságban várom arra a beteljesülésre, amiről tudom, hogy eljön. Jó egy kicsit vágyakozva beleérezni abba az értékbe, hogy kinyitják a templomot és megjelenhetünk az Úr Jézus színe előtt, magunkhoz vehetjük az Oltáriszentségben. Ezt én a korlátozások **ajándékának** tekintem.

A nagyhetet és húsvétot Isten kegyelméből sikerült lélekben átélni, a feltámadás ünnepe örömet hozott a szívembe, ami a szokásostól kicsit eltért, hisz nem voltunk konkrétan részesei a szertartásnak, de a tudat, hogy a feltámadás valóban megtörtént, ujjongással töltött el.

A templomunk csütörtöki nyitva tartása nagy öröm, szoktam vállalni egy óra „ügyeletet”, ami a hetem, napom fénypontja lett.

A gyerekekkel beszélgetünk a hitünkről, látják, hogy imádkozom a rózsafüzért, biztatom őket is az imára, illetve napi szinten tevékenység közben sort kerítünk ilyesmire, hogy életük részévé váljon az Istennel való kapcsolat. Kirándulunk, a kertben együtt tevékenykedünk. Nemrég fákat ültettünk együtt, mikor mondtam nekik, hogy imádkozni kell a fák megmaradásaért, mert a mi fáradozásunk Isten áldása nélkül meddő vállalkozás. Amikor ez egyik nap megtörtént, és másnap esett az eső, nagyon örültem, mert ők közvetlen **megerősítést kaphattak Isten áldásáról**.

Ezeket az apróságoknak tűnő eseményeket a korlátozások ajándékának tekintem. Lehetőséget kaptunk az életünk átértékelésére, mi a fontos, értékes. Érzem az együttlét, egymásra hangolódás pozitív hatásait.

S. Szabó Mária

Otthonosságot találva

Mindketten 70 évesek vagyunk, 45 éve házások, ebből 35 évet Budapesten éltünk le, tíz éve lakunk Pécelen. Szentségi házasságunk kezdetétől életünk központi vezérfonala a templomhoz való szoros kötődésünk. Budapest VI. kerületében laktunk, az ottani templomban több kisebb közösséghez is tartoztunk, emellett több templomot is a szívünkbe zártunk. A templom, mint hely, mindig az életünk része volt.

Pécelre kerülve a beilleszkedés mostanra sikerült, a régóta itt élők már felismernek. Ideköltözésünk kezdetén rögtön megfogalmazódott bennünk: ahhoz, hogy jól érezzük magunkat a városban, szükségünk van arra, hogy az itteni Katolikus Egyházban is otthon legyünk. Kezdetől fogva ide jártunk a vasárnapi szentmisére, s igyekeztünk aktívan is jelen lenni a közösségekben, jó ideig mindketten énekeltünk a kórusban.

Ez a rendkívüli helyzet most nemcsak a mi számunkra olyan, mint egy csapás. Az egész Egyház történelmébe beleíródik, hisz olyan rendkívüli esemény, amilyen még sosem volt. Épp húsvétkor nem mehettünk templomba, pedig még a szocializmus idején is megtehettük. Ez elég súlyosan érintett bennünket, bár próbáltuk megtalálni a lehetőségek közül a legmegfelelőbbet.

A TV-n, interneten keresztül bekapcsolódunk a szentmisébe, de ezek közel sem érnek a személyes találkozások adta élményhez. Eleinte ez nagyon érzékenyen érintett bennünket, de tudomásul kellett vennünk. Érdekes módon pár nap alatt rátaláltunk arra, ami mégis némi személyességet jelent ebben a helyzetben. A Bonum TV reggeli szentmiséit a sziklatemplomból közvetítik, ami sokat jelent, mert fiatalabb koromban gyakran jártam oda, szerettem a pálos atyák lelkiességét. Tőlem függetlenül a legnagyobb fiam is ott találta meg a lelki életét az Aczél Zsongor atya által tartott csütörtöki lelkigyakorlatokon. Az egyik unokám az ő tiszteletére kapta a Zsongor nevet, benne szinte tovább él közöttünk. Így miután rájöttünk, hogy rendszeresen nézhetjük az onnan közvetített szentmisét, szinte otthon éreztük magunkat.

Egy másik kedves pesti helyünk a Szent Rita templom, ahonnan csütörtökönként van közvetítés, ami szintén megadja a személyesség élményét.

Amikor meghallottuk, hogy templomunkban csütörtökönként újra indul a szentségimádás, nagyon nagy örömmel töltött el bennünket. Az Oltáriszentség előtt érezzük Jézus valóságos jelenlétét. Nagyon hálásak vagyunk ezért a lehetőségért, köszönjük! Úgy érzem, ez mindannyiunk számára nagy ajándék, kik szeretünk, szeretnénk templomba járni.

Nagyon reméljük, hogy minél hamarabb vége lesz a korlátozásoknak, bár lassan kezdtünk beleszokni ebbe az életbe. Mindkettőnkre jellemző az aktivitás, a négy unokánkhöz rendszeresen szoktunk járni, most ez is leállt, ami szintén hiányérzetet kelt bennünk. Unatkozni nem szoktunk, mindig találunk magunknak elfoglaltságot.

Imaéletünk a korlátozások miatt semmit nem változott, **egy imádságban leélt életet egyik napról a másikra nem lehet elfelejteni**, felszámolni, hiszen az a mindennapjaink szerves része, ami megtart az Isten felé vezető úton.

Bischof házaspár

Isten vár rám

Sajnos, maszkot kell hordani, pedig én egyáltalán nem félek a járványtól. Már 92 éves vagyok, eleget voltam itt a földön. Tudom, hogy a Jóisten szeretettel vár engem a férjemmel együtt, aki már előre ment. Kistarcsán éltünk boldogságban. Nagyon hiányzik, mert még csak nem is álmodok vele, pedig úgy szeretnék. De találkozni is szeretnék már vele odaát.

Itt az otthonban nincs semmi földi dologban hiányom. Már jó idő van, kiülök a padra a kis imakönyvemmel, és a jól megszokott módon imádkozom. Mindig templomba járó voltam, szeretem Jézust. Tudom, hogy most is velem van, az viszont nagyon rossz, hogy nem

áldozhatunk, nincs liturgia. Minden nap jártam, hálás vagyok azoknak, akik biztosítják nekünk a lelki eledelt. Jólesik, hogy most még több imára ösztönöz ez a helyzet. Mindenkiért imádkozom: az országért, családomért, az Otthon dolgozóikért, a betegekért. Isten nem hagy el minket. **Tokaji Istvánné (Jézus Szíve Társasága Idősek Otthona)**

- Tájékoztatjuk a kedves Testvéreket, hogy **Templomunk csütörtökönként 8-21 óra között nyitva áll.** Ez idő alatt betérhetünk az Oltáriszentségben köztünk lévő Jézushoz.
- Kórusunk lelkesedése a korlátozások alatt töretlen. A szabályok betartása mellett a hagyományokhoz hűen idén is megörvendeztetek bennünket a Mária szerenáddal, mely a **Hírlevél Plébánia** youtube csatornáján hallható. Ugyanitt minden este 8 órakor elmélkedéssel kiegészítve imádkozzuk a litániát. Hívunk benneteket a csatlakozásra!
- Köszönünk a csatornáról és a Hírlevről küldött visszajelzéseiteket!

MÁRIA

Engedelmes
és kegyelmes
tisztá lány

Mennybe fölvelt
dicsőséges
Szűzanyám

Szívemből száll
mindig Hozzá
hő ima

Kegyelmeket
esdekelek
Általa

Szíve után
elepedek
tudom Hozzá
elmehtek

Menedékem
és reményem
szükségemben
mindig kérem

Vigyen engem
a Szívében
Fiához

Így kerüljek
mind közelebb
Jézushoz

Hogy a
mennyben
Vele legyek
örökre

Gyötrelmeim
szenvedésim
mindentörön
átváltozzon
örömré

Hisz jól tudom
ezért vagyok
teremtve

Kurczina Terézia

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!